DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

W KRAKOWIE

Kraków, 24 marca 1953 | Nr 5 | Poz. 17-20

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I.
PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE:

17
ZARZĄDZENIE
Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Krakowie

z dnia 14 marca 1953 r.

w sprawie szczegółowych przepisów dla przewozów wodnych międzybrzegowych.

L. TŻ-00301/2/533

Na podstawie § 88 ust. 7 i 8 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10 września 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A-87 z 1952 r., poz. 1368), Zarząd Okręgowy Dróg Wodnych w Krakowie, zarządza:

Postanowienia ogólne

§ 1. Urządzenia na śródlądowych drogach wodnych, żeglownych i spławnych, stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi jest dozwolone na następujących warunkach:

1. Uzyskania zezwolenia Władzy Wodnej, tj. Prezydium Wojewódzkiej lub Powiatowej Rady Narodowej w myśl art. 45 Ustawy Wodnej z dnia 19. IX. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 62 z 1928 r. poz. 574).
2. Uzyskania zezwolenia Ministra Żeglugi na przewóz osób i towarów w myśl art. 11 Ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr 26 z 1952 r. poz. 182).
3. Zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. R. P. Nr 21 z 1950 r. poz. 186).
4. Uzyskania dla statku przewozowego o powierzchni ponad 20 m^2, uzyskanej przez pomnożenie największej długości statku przez największą szerokość, świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Mon. Pol. Nr A-82 z 1952 r. poz. 1323).

Urządzenia przewozowe

§ 2. 1. Do uprawiania przewozu osób, towarów oraz pojazdów konnych i mechanicznych na drogach wodnych żeglowych i spławnych mogą być dopuszczone statki z własnym napędem mechanicznym i bez tego napędu, na uwięzi lub bez uwięzi oraz łodzie wiosłowe na małych przeprawach.

2. Statki przewozowe powinny być dostatecznie mocno zbudowane, utrzymane w stanie zdatnym do użytku, należycie zaopatrzone w urządzenia pomocnicze i sprzęt.

3. Dopuszczone obecnie do ruchu statki przewozowe (promy) muszą posiadać conajmniej dwie grodzie wodoszczelne.

Nowobudowane statki przewozowe winny być budowane zgodnie z przepisami technicznymi Polskiego Rejestru Statków w zakresie konstrukcji, utrzymania i bezpieczeństwa statków.

4. Statki użyte do przewozu w stosunku do potrzeb miejscowego ruchu przewozowego powinny być odpowiedniej nośności i w tym celu powinny być pomierzone, czyli cechowane, które polega na szczegółowym wymierzeniu statków i obliczeniu jego pojemności.

5. Łodzie przewozowe pychówki lub wiosłowe, powinny mieć conajmniej następujące wymiary: długość całkowita 7.5 m, długość dna 5,5 m, szerokość pom. burtami 1.70 m, szer. po dnie 1,20 m.

6. Do czasu ukazania się zarządzenia Ministra Żeglugi o pomierzaniu i cechowaniu statków żeglugi śródlądowej i zaopatrzenia ich w odnośne świadectwa pomiarowe, użyteczną nośność statków użytych do przewozów międzybrzegowych oraz wysokość, wolne burty dla nich ustalają każdorazowo Władze Żeglugowe, tj.:
   a) na wodach żeglownych Zarządy Okręgowe Dróg Wodnych;
   b) na wodach spławnych Rejony Dróg Wodnych.

7. Linia największego dopuszczalnego zanurzenia statku powinna być należycie i trwale oznaczona w postaci listwy metalowej lub drewnianej, przyśrubowanej do obu burt statku o długości conajmniej 2 m i szerokości 2 cm.

Linia ta winna być zawsze należycie pomalowana na promach białą farbą olejną.

Dolna krawędź listwy oznacza górną granicę największego dopuszczalnego zanurzania statku (promu), której w żadnym wypadku przekroczyć nie wolno.

Wolna burta na promach winna wynosić co najmniej 30 cm dla promów przewozowych i 25 cm dla łodzi przewozowych.

8. Dla ustalenia największego dopuszczalnego zanurzenia dla promów przewozowych oprócz nośności statku, miarodajną jest również powierzchnia dna, która winna wynosić na 3 osoby co najmniej 2 m^2 powierzchni.

9. Wewnątrz każdego statku przewozowego powinna być umieszczona na widocznym miejscu tablica, na której czerwonymi literami na białym tle ma być uwidocznione największe dopuszczalne obciążenie w tonach, oraz ilość osób, lub pojazdów konnych, albo mechanicznych, oraz dopuszczalna ilość osób, które za jednym przejazdem mogą być przewiezione, według norm ustalonych przez Władze Żeglugowe jak w § 2 pkt 5.

10. Łodzie wiosłowe względnie pychówki użyte do przewozów międzybrzegowych powinny być dostatecznie mocno zbudowane oraz należycie wyposażone.

11. W łodziach przewozowych ławki do siedzenia pasażerów muszą być urządzone wzdłuż obu burt z pozostawianiem wolnego przejścia od dziobu do rufy.

Pasażerom nie wolno stać w łodzi podczas jazdy. Ławki muszą być należycie przymocowane, posiadać oparcie, umocowane do burt. Ławki powinny być czyste i suche. W każdej łodzi powinna być podłoga, łatwo rozbieralna względnie ściele (kratownice).

12. Przypromki (pomosty) przy brzegach mają być dostatecznie mocne i urządzone w sposób zapewniający swobodne ich uregulowanie w zależności od poziomu wody.

13. Drogi dojazdowe do przewozu winny być zamykane barierami, wzbraniającymi wjazd w czasie, gdy prom jest w drodze, na przeciwległym brzegu lub nieczynny. W nocy na środku barier winno być umieszczone czerwone światło.

14. Przy stałym przewozie w zależności od nasilenia ruchu przewozowego, na brzegu wyższym nie narażonym na zwyczajne zalewy, powinno być postawione schronisko dla przewoźników oraz poczekalnia dla pasażerów, ogrzewane w porze chłodnej. Na przeciwległym brzegu powinno znajdować się urządzenie sygnałowe dla wezwania przewoźnika do podania promu.

§ 3. 1. Przewozy wodne urządzone na promach na uwięzi powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt nawigacyjny, sygnałowy, ratowniczy i przeciwpożarowy, a mianowicie:

a) **Sprzęt nawigacyjny**

1. Dwie kotwice odpowiedniej wagi z odnośnym wyposażeniem.
2. Dwa bosaki okute z hakiem i ostrzem.
3. Dwie laski okute.
4. Jedna cuma konopna o długości 30 m.

b) **Sprzęt sygnałowy**

5. Dwie latarnie pozycyjne z białym światłem, osłonięte od strony pokładu i umieszczone po obu burtach z góry i dołu rzeki.
6. Dwie latarnie sygnałowe ręczne: biała i czerwona.
7. Dwie flagi sygnałowe ręczne: biała i czerwona.
8. Jeden dzwon lub gong.

c) **Sprzęt ratowniczy**

9. Jedna łódź ratunkowa na 8—10 osób, należycie wyposażona.
10. Dwa koła ratunkowe z chwytami i linkami.
11. Dwie pompy ręczne do odlewania wody z zęzy.
12. Dwa czerpaki do odlewania wody.
13. Dwa wiadra z linkami.
14. Jedna apteczka ruchoma.

d) **Sprzęt przeciwpożarowy**

15. Jedna skrzynka z piaskiem.
16. Jedna siekiera.
17. Dwa drągi żelazne.

2. Przewozy wodne, urządzone na promach bez uwięzi oraz na statkach z własnym napędem mechanicznym, pod względem urządzenia oraz wyposażenia podlegają przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A-87 poz. 1368).

3. Przewozy wodne urządzone na łodziach wiosłowych powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:
1. Jedno koło ratunkowe.
3. Jeden bosak.
3. Czerpak.
4. Jedna kotwiczka odpowiedniej wagi.
5. Dwa wiosła.
6. Jedna latarnia z białym światłem.

Obsługa przewozu

§ 4. 1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez Władzę Żeglugową I instancji, tj. Rejon Dróg Wodnych za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem.

2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwania przewozu lub nie wykonuje przewożenia osobiście, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.

3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.

4. Przewoźnik, ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych, z załączeniem:
1. Życiorysu.
2. Wyciągu z dowodu osobistego.
3. Odpisu dowodu zameldowania.
4. Świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw i dobry słuch.
5. Dwie fotografie 4,5×6 cm.

5. Ponadto ubiegających się o uzyskanie świadectwa przewoźnika na drogach wodnych żeglownych winien wykazać się dowodem odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub przewoźnika.

6. Władza żeglugowa I instancji po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wyda mu świadectwo przewoźnika, z fotografią według wzoru (zał. Nr 1).

7. Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:
1. Nazwy, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi.
2. Wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak: uszczelnienie dna i burt, pokładu, naprawa urządzeń pomocniczych itp. robót.
3. Używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego.
4. Zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych jazdy lub w warunkach wyjątkowych, jak: podczas mgły, śnieżycy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach.
5. Przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia, oznakowania przewozów wodnych.

Ruch przewozów

§ 5. 1. Przewozy i ich przyczółki powinny być urządzone w taki sposób aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu.

2. Liny lub łańcuchy wodzące mają być w taki sposób umocowane, aby w razie grożącego niebezpieczeństwa można było prędko i łatwo uwolnić prom z uwięzi i swobodnię z nim odpłynąć.

3. Władze Żeglugowe I instancji każdorazowo ustalają najwyższy stan wody, żeglugowy lub spławny, do którego jest dopuszczalny ruch przewozowy. Stan ten powinien być odpowiednio zamarkowany na miejscu.

4. Lina główna lub łańcuch przewozu powinna być zawieszona w taki sposób, aby najniższy punkt liny lub łańcucha był wzniesiony na rzekach żeglownych na wysokości co najmniej 5,50 m, a na rzekach skanalizowanych i kanałach żeglugi na wysokości 4,50 m, zaś na rzekach spławnych na wysokości 2,50 m ponad najwyższy stan wody, przy którym żegluga lub spław może się jeszcze odbywać.

5. Liny lub łańcuchy, przystosowane do opuszczania powinny być stale opuszczone na dno drogi wodnej, a naciągane tylko w celu każdorazowego uruchomienia promu.

6. Miejsca zanurzenia liny łańcucha powinny być oznaczone na obu brzegach znakiem żeglugowym Nr 18, tj. białe prostokątne tablice z czerwonym obramowaniem z wymalowaną na nich czarną kotwicą, obróconą trzonem w dół, przeciętą czerwonym pasem po przekątnej z lewego górnego do prawego dolnego kąta.

7. W porze nocnej promy stojące przy brzegu winny być ustawione w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu, oraz powinny być oznaczone sygnałem Nr 33, tj. jasnym, białym światłem, umieszczonym na wysokości co najmniej 2 m. nad powierzchnią wody.

8. W porze nocnej lub podczas gęstej mgły, przewozy podczas jazdy powinny dawać przerywane sygnały gongiem, a ponadto powinny być oznaczone sygnałem Nr 46, tj. jasnym białym światłem po obu burtach promu. Światła mają być osłonięte od strony pokładu.

9. Przewoźnik powinien utrzymywać ruch przewozowy w czasie i w godzinach, wyznaczonych bez żadnych przerw w miejscu wyznaczonym i w sposób, ustalony przez Władzę Wodną i zastrzeżonych w zezwoleniu wodno-prawnym.

10. W nocy, podczas silnego wiatru, oraz przy wysokiej wodzie przewoźnik obowiązany jest do przestrzegania szczególnej ostrożności podczas jazdy.

11. W czasie burzy, sztormu, pochodu lodów, kursowanie promu na ten czas powinno być wstrzymane do czasu nastania warunków normalnych.

12. Używanie żagla do napędu promu względnie łodzi przewozowej jest wzbronione.

13. Podczas zbliżania się przejazdu statków lub tratew przewoźnikowi nie wolno odbijać z promem od brzegu.

Przepisy porządkowe

§ 6. 1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo publiczności, korzystającej z przewozu.

2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy żeglownych stanach wody, był zapewniony.
3. Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.
4. Przed wjazdem na prom, przewoźnik obowiązany jest sprawdzić czy prom jest należycie umocowany do brzegu, a w szczególności przestrzegać aby kierowca pojazdu mechanicznego lub woźnica nie wjeżdżał ani wyjeżdżał bez zezwolenia przewoźnika.
5. Względem pasażerów, przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
6. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i zastosowywać się do zarządzeń i nakazów przewoźnika bezwzględnie i bezzwłocznie.
7. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprawione w kolejności przybycia do przewozu względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa według wskazówek przewoźnika.
8. Na promie jeźdźcy powinni zsiąść z koni i trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
9. Przed wjazdem i wejściem na prom, przewoźnik obowiązany zamknąć wyjazd barierką lub łańcuchem, przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób i wjazd na prom. Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, aż dopiero po przybyciu promu i należytym umocowaniu przy brzegu.
10. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
11. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca, wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również zobowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.
12. W okresie wysokich wód i wylewów, w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możności dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Przeprawy po lodzie.

§ 7. 1. W czasie zupełnego zamarznięcia rzeki, gdy lód osiągnie taką grubość, że przechodzenie lub przejazd przez lód jest możliwy i bezpieczny, posiadacz przewozu może za zezwoleniem Rejonu Dróg Wodnych urządzić przeprawę po lodzie. Przewoźnik powinien dbać o wygodny i bezpieczny dostęp, wjazd i wyjazd.
2. Nagromadzenie odrębywanej z brzegów kry, celem utworzenia drogi lodowej na rzece jest wzbronione.
3. Gdy przejście po pokrywie lodowej staje się niepewnym, przewoźnik obowiązany jest oznaczyć miejsce niepewne znakiem ostrzegawczym, a gdy przechodzenie względnie przejazd grozi niebezpieczeństwem, przewoźnik winien zamknąć barierami dostęp do drogi lodowej.

Opłaty przewozowe

§ 8. 1. Taryfę opłat przewozowych ustala Władza Wodna w porozumieniu z Władzą Żeglugową.
2. Przewoźnikowi i jego pomocnikom nie wolno żądać żadnych dodatkowych opłat, nieprzewidzianych taryfą.
3. Przewoźnik obowiązany jest ustawić na brzegu przy przewozie w widocznym i dostępnym miejscu tablicę z wypisaną na niej, trwałym i wyraźnym pismem taryfę przewozową, dozwolonym obciążeniem promu lub łodzi, oraz godzinami ruchu.
4. Na żądanie przewoźnika pasażer winien opłatę przewozową uiścić z góry.
5. Pracownicy Władz Wodnych i Żeglugowych oraz organów im podległych, nadzorcy i strażnicy dróg wodnych oraz ich środki lokomocji, korzystają z przewozów przy wykonywaniu służby bezpłatnie. To samo przysługuje strażnikom wałowym.

Nadzór nad ruchem przewozów

§ 9 1. Nadzór nad przewozem sprawują organa Władzy Wodnej i Władzy Żeglugowej, których zarządzenia przewoźnik winien wykonywać bezzwłocznie i bezwarunkowo.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy do roku, wiosną i jesienią, a ponadto przy okazji innych przejazdów służbowych.
3. Poza tymi zwyczajnymi rewizjami, Władze Żeglugowe I. instancji i jej organa wykonawcze służby wodnej, tj. nadzorcy i strażnicy dróg wodnych są uprawnione każdego czasu do przeprowadzenia kontroli stanu przewozów i do wydawania zarządzeń celem usunięcia braków i niedomagań.
4. O wykonanych remontach kapitalnych na przewozach, posiadacz względnie przewoźnik powinien donosić Władzy Żeglugowej I. instancji, która zarządzi na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Inż. Zygmunt Mikucki
Dyrektor Zarządu Dróg Wodnych w Krakowie

Załącznik

Rejon Dróg Wodnych
w ...., dnia .... 195... r.
Nr ....

Świadectwo Przewoźnika

Miejsce na fotografię

Rejon Dróg Wodnych poświadcza, że okaziciel niniejszego świadectwa Ob. ....
.... zam. w ....
uprawniony jest do samodzielnego prowadzenia międzybrzegowego przewozu wodnego na ....
....
(rzece, kanale)

w miejscowości ....
w postaci ....
(promu, łodzi i wymiary oraz Nr rej.)

Kierownik Rejonu Dróg Wodnych
....
podpis

18

OBWIESZCZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z 17 marca 1953 r.

w sprawie wprowadzenia ochrony gatunkowej zwierząt.

Nr RL. X — 27—2/53

Prezydium WRN. podaje do wiadomości, że Minister Leśnictwa rozporządzeniem z dnia 4 listopada 1952 r. ogłoszonym w Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Nr 45 poz. 307 z dnia 17 listopada 1952 r., wprowadził na całym obszarze Państwa ochronę gatunkową zwierząt.

W myśl powyższego rozporządzenia następujące gatunki zwierząt uznane zostały jako podlegające ochronie na całym obszarze Państwa:

Mięczaki (Mollusca):

1. Skójka perłorodna (Margaritifera margaritifera).

Owady (Insecta):

2. Kozioróg dębosz (Cerambyx cerdo).
3. Nadobnica alpejska (Rosalia alpina).
4. Jelonek (Łucanus cervus).
5. Biegacze (Carabus) — wszystkie gatunki.
6. Tęczniki (Calosoma) — wszystkie gatunki.
7. Trzmiele (Bombus) — wszystkie gatunki.
8. Paź żeglarz, czyli żeglarek (Papilio podalirius).
9. Niepylak apollo (Parnassius apollo)
10. Niepylak mnemozyna (Parnassius mnemosyna).
11. Trupia główka (Acherontia atrops).

Ryby (Pisces):

12. Jesiotr zachodni (acipenser sturio).

Płazy (Amphibia):

13. Jaszczur plamisty, czyli salamandra (Salamandra salamandra).
14. Kumak nizinny i górski (Bombina bombina i Bombina variegata).
15. Traszki (Molge) — wszystkie gatunki.
16. Huczek ziemny (Palobates fuscus).
17. Rzekotka drzewna (Hyla arborea).
18. Ropucha zwyczajna (Bufo bufo).
19. Ropucha zielona (Bufo viridis).
20. Ropucha paskówka (Bufo calamita).

Gady (Reptilia):

21. Żółw błotny (Emys orbicularis).
22. Jaszczurka zwinka (Lacerta agilis).
23. Jaszczurka żyworodna (Lacerta vivipara).
24. Padalec (Anguis fragitis).
25. Wąż eskulapa (Elaphe longissima).
26. Gniewosz, czyli miedzianka (Coronella austriaca).
27. Zaskroniec (Natrix natrix) poza gospodarstwami rybackimi na wodach zamkniętych.

Ptaki (Aves):

Z rzędu gołębi (Columbae)

28. Gołąb siniak (Columba cenas).
29. Synogarlica turecka (Stereptopelia decaocto).

Z rzędu żurawi (Grues).

30. Żuraw zwyczajny, czyli popielaty (Grus grus).

Z rzędu kuraków (Galli).

31. Pardwa (Lagopus lagopus).
32. Z rzędu mew i siewek (Laro-Limicolae) — wszystkie gatunki, z wyjątkiem następujących: bojownik batalion (Philomachus pugnax), słonka (Scolopax rusticola), bekas (Capella gallinago), bekasik (Limnocryptes minimus), dubelt (Capella media).
33. Z rzędu nurów (Colymbi) — wszystkie gatunki.
34. Z rzędu porkazów (Podicipedos) — wszystkie gatunki.

Z rzędu blaszkodziobów (Lamellirostres — Anseres).

35. Łąbędź głuchy (Cygnus olor).

Z traczy (Merginae).

36. Tracz nurogęś (Mergus merganser).
37. Tracz długodziób (Mergus serrator).
38. Traczyk bielaczek (Mergus albellus).

Z rzędu rudłonogich (Steganopedes)

39. Kormoran czarny (Phalacrocorax carbo).

Z rzędu brodzących (Gressores).

40. Warzęcha (Platalea leucorodia).
41. Bocian biały (Ciconia ciconia).
42. Bocian czarny (Ciconia nigra).
43. Czapla purpurowa (Ardea purpurea).
44. Czapla biała (Egretta alba).
45. Czapla nadobna (Egretta garzetta).
46. Ślepowron (Nycticorax nycticorax).
47. Bąk (Botaurus stellaris).
48. Bączek (Ixobrychus minutus).
49. Z rzędu kurek (Ralli) — wszystkie gatunki z wyjątkiem derkacza (Crex crex) i łyski (Fulica atra).

Z rzędu drapieżców dziennych (Accipitres).

50. Orzeł przedni (Aquila chrysaetos).
51. Orlik krzykliwy (Aquila pomarina).
52. Orlik grubodzioby (Aquila clanga).
53. Orzełek włochaty (Aqila pennata).
54. Orzeł bielik, czyli birkut łomignat (Haliaetus albicilla).
55. Rybołów (Pandion haliaetus).
56. Krótkoszpon gadożer (Circaetus gallicus).
57. Pszczołojad (Pornis apivorus).
58. Myszołów zwyczajny (Buteo buteo).
59. Myszołów włochaty (Buteo lagopus).
60. Kania ruda (Milvus milvus).
61. Kania czarna (Milvus migrans).
62. Sokół wędrowny (Falco peregrinus).
63. Kobuz (Falco subbuteo).
64. Drzemlik (Falco columbarius).
65. Kobczyk (Falco vespertinus).
66. Pustułka (Falco tinnunculus).
67. Pustułeczka (Falco naumanni).
68. Błotniak popielaty, czyli łąkowy (Pygargus pygargus).
69. Błotniak biały (Circus macrourus).
70. Sęp płowy (Gyps fulvus).
71. Sęp kasztanowaty (Aegypius monachus).
72. Z rzędu sów (Striges) — wszystkie gatunki z puchaczem (Bubo bubo) włącznie.

Z rzędu jerzyków (Cypseles)

73. Jerzyk (Cypselus apus).

Z rzędu kozodoi (Caprimulgi).

74. Lelek kozodój (Caprimulgus europaeus).

Z rzędu krasek (Coraciae)

75. Kraska, czyli sinowronka (Coracias garrula).

Z rzędu zimorodków (Halcyonis).

76. Zimorodek zwyczajny (Alcedo atthis).

Z rzędu żołn (Meropes).

77. Żołna szczurek (Merops apiaster).

Z rzędu dudków (Upupae).

78. Dudek (Upupa epops).
79. Z rzędu dzięciołów (Pici) — wszystkie gatunki z krętogłowem (Iynxtorquilla) włącznie.

Z rzędu wróblowatych (Passeres).

80. Gawron Corvus frugileus).
81. Kawka (Colaeus monedula).
82. Orzechówka (Nucifraga caryocatactes).
83. Szpak (Sturnus vulgaris).
84. Wilga (Oriolus oriolus).
85. Płochacz halny (Prunella collaris) i płochacz pokrzywnica (Prunella modularis).
86. Pokrzewki (Sylvidae) — wszystkie gatunki.
87. Sikory (Paridae) — wszystkie gatunki.
88. Kowalik bargiel (Sitta europaea).
89. Pomurnik, czyli mentel (Tichodroma muraria).
90. Pełzacze (Certhia) — obydwa gatunki.
91. Pluszcz, czyli kordusek (Cinclus cinclus).
92. Strzyżyk (Troglodytes troglodytes).
93. Drozd śpiewak (Turdus ericetorum).
94. Drozd rdzawoboczny, czyli droździk (Turdus musicus).
95. Drozd obrożny (Turdus torquatus).
96. Drozd skalny, czyli nagórnik skalny, (Monticola saxatilis).
97. Słowik rdzawy (Luscinia megarhynchos).
98. Słowik szary (Luscinia luscinia).
99. Słowik podróżniczek (Luscinia svecica).
100. Rudzik (Erithacus rubecula).
101. Pleszka (Phoenicurus phoenicurus) i kopciuszek (Phoenicurus ochruros).
102. Pokląskwy (rodzaj Saxicola).
103. Kos czarny (Planesticus merula).
104. Mysikrólik czubaty (Regulus regulus). i zniczek (Regulus ignicapillus).
105. Dzierzby (Laniidae) — wszystkie gatunki.
106. Jemiołucha (Bonbycilla garrulus).
107. Muchołówki (Muscicapidae) — wszystkie gatunki.
108. Jaskółki (Hirundinae) — wszystkie gatunki.
109. Skowronki (Alaudidae) — wszystkie gatunki.
110. Łuszczaki (Fringillidae) — wszystkie gatunki z wyjątkiem wróbla domowego (Passer. domesticus) i wróbla mazurka (Passer montanus).
111. Pliszki (Motacillidae) — wszystkie gatunki.

Ssaki (Mammalia)

112. Ryjówki (Soricidae) — wszystkie gatunki.
113. Kret (Talpa europaea) — poza zamkniętymi ogrodami i szkółkami.
114. Jeż (Erinaceus europaeus) — poza zamkniętymi bażantarniami.
115. Jeż wschodni (Erinaceus roumanicus).
116. Nietoperz (Chiroptera) — wszystkie gatunki.
117. Niedźwiedź (Ursus arctos)
118. Kuna domowa (Mustela foina).
119. Łasica łaska (Mustela nivalis).
120. Norka, czyli nurka (Mustela lutreola).
121. Gronostaj (Mustela erminea).
122. Żbik (Felis silvestris).
123. Pilchowate, czyli koszatkowate (Muscardinidae) — wszystkie gatunki).
124. Świstak (Marmota marmota).
125. Bóbr (Castor liber).
126. Łoś (Alces alces).
127. Kozica, (Rupicapra rupicapra).
128. Żubr (Bison bonasus).

Ochrona wymienionych gatunków zwierząt polega na zakazie:

1. zabijania i chwytania tych zwierząt, zakładania urządzeń przeznaczonych do ich zabijania i chwytania,

niszczenia ich gniazd, barłogów, nor i żeremi oraz gąsienic. poczwarek, jaj i piskląt, jak również dokonywania wszelkich innych czynności, zmierzających do ich zawłaszczenia bądź uszkodzenia;

2. przetrzymywania, zbywania, nabywania oraz przemieszczania tych zwierząt z ich naturalnych stanowisk na inne;
3. wywożenie poza granice Państwa w stanie żywym lub martwym oraz ich jaj, gniazd i skórek.

Dopuszczalne jest jednak w stosunku do poszczególnych gatunków zwierząt:

1. w okresie od 1 listopada do końca lutego usuwanie gniazd ze skrzynek dla ptaków oraz z gniazd znajdujących się w pielęgnowanych remizach i zagajnikach dla ptaków.
2. usuwanie z domostw i zabudowań oraz w ich najbliższym otoczeniu gniazd ptasich. o ile wymagają tego względy bezpieczeństwa lub sanitarne;
3. łapanie ptaków i nietoperzy poza rezerwatami przyrody i parkami narodowymi celem ich obrączkowania przez osoby upoważnione do tego przez urzędowe stacje ornitologiczne. które obowiązane są prowadzić rejestr tych osób;
4. łapanie ptaków w rezerwatach przyrody celem obrączkowania, jeżeli zakaz wykonywania tych czynności nie wynika z właściwego zarządzenia o uznaniu za rezerwat przyrody lub jeżeli Minister Leśnictwa wyda zezwolenie na dokonywanie obrączkowania w określonych rezerwatach.

Zabronione jest niszczenie mrowisk w lasach.

Wprowadzenie do wolnej przyrody gatunków zwierząt kręgowych niełownych, obcych faunie krajowej, dozwolone jest tylko na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministra Leśnictwa, wydanego po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody, stwierdzającej, że nie zagraża to bezpośrednio gatunkom zwierząt powyżej wymienionych.

Minister Leśnictwa może, na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody lub po zasięgnięciu jej opinii, udzielać zezwoleń osobom fizycznym i prawnym na dokonywanie następujących czynności dla celów naukowych, dydaktycznych i hodowlanych w stosunku do objętych ochroną gatunków zwierząt:

1. zabijania i chwytania zwierząt na określonym obszarze i w ustalonym okresie czasu, co jednocześnie upoważnia te osoby do czasowego przetrzymywania uzyskanych w ten sposób zwierząt;
2 pozyskiwania jaj i gniazd ptaków;
3. wywożenia gatunków zwierząt, ich jaj, gniazd i skórek poza granice Państwa.

Minister Leśnictwa może po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody zezwolić na przemieszczanie określonych gatunków zwierząt spośród wymienionych wyżej z istniejących stanowisk naturalnych na stanowiska nowe dla celów właściwego gospodarowania zasobami przyrody oraz dla celów naukowych

W przypadku spowodowania lub zagrożenia powstania szkód gospodarczych na skutek masowego pojawienia się któregokolwiek z wymienionych wyżej gatunków zwierząt konserwator przyrody może po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego komitetu ochrony przyrody zezwolić na określony przeciąg czasu na wykonywanie czynności, mających na celu zmniejszenie stanu ilościowego tych zwierząt.

Konserwator przyrody może na wniosek władz rybackich i po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego komitetu ochrony przyrody zezwalać na zabijanie w gospodarstwach rybackich na wodach zamkniętych nurów perkozów i orłów rybołowców.

Przepisy podanego wyżej rozporządzenia z dnia 4. XI. 52. nie mają zastosowania do zwierząt znajdujących się w zwierzyńcach, ogrodach zoologicznych, laboratoriach badawczych i rezerwatach hodowlanych oraz zwierząt urodzonych w warunkach hodowli zamkniętej.

Równocześnie z wydaniem powyższego rozporządzenia straciły moc obowiązującą:

1. rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 16 października 1935 r. o uznaniu żółwia za gatunek chroniony (Dz. U. Nr 80, poz. 498).
2. rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 12 października 1938 r. o uznaniu żubra za gatunek chroniony (Dz. U. Nr 84. poz. 568).

II. Równocześnie podaje się do wiadomości, iż zgodnie z art. 2 pkt 1 Dekretu z dnia 29 października 1952 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. L. 44 poz. 300) zwierzyna będąca przedmiotem planowego gospodarowania łowieckiego. oznacza następujące dzikie zwierzęta łowne: jelenie, daniele, sarny, muflony, zające-szaraki, zające-bielaki, króliki, wiewiórki, dziki, wilki, lisy, rysie, borsuki, wydry, kuny leśne, tchórze, szopy, dropie, głuszce, cietrzewie, jarząbki, bażanty, kuropatwy, przepiórki, czaple siwe, słonki, dubelty, derkacze, bekasy, bekasiki, bataliony, łyski, dzikie gęsi, dzikie kaczki, grzywacze, turkawki, kwiczoły, paszkoty.

Zgodnie z art. 20 wyżej wspomnianego Dekretu o prawie łowieckim, Ministerstwo Leśnictwa określi w drodze osobnego rozporządzenia czas ochronny dla zwierząt łownych. Do czasu wydania tego rozporządzenia obowiązuje dla wyżej wymienionych zwierząt łownych czas ochrony określony rozporządzeniem z dnia 20 maja 1952 r. i ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 20 grudnia 1952 r. pozycja 132

Za Prezydium R. N.: **Studnicki Czesław,** Zastępca Przew Prez.

19

OBWIESZCZENIE

Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Krakowie

z 12 marca 1953 r.

o poborze podatku miejskiego na obszarze miasta Krakowa.

Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Krakowie podaje do publicznej wiadomości, że Miejska Rada Narodowa w Krakowie, uchwałą z dnia 23 grudnia 1952 r. na podstawie art. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r o podatkach terenowych (Dz. URP. Nr 14, poz. 110), z braku pokrycia na cele wskazane w niniejszej uchwale z innych źródeł — wprowadzić na rok 1953 na obszarze miasta Krakowa podatek miejski.

Wpływ z powyższego podatku przeznaczony został na pokrycie kosztów:

a) budowy oświetlenia Osiedla Hamarnia i dzielnic: Tonie: Chełm i Kostrze;
b) założenia ogrodu działkowego w dzielnicy Zakrzówek o powierzchni 25 ha;
c) remontu klatek w ogrodzie zoologicznym;
d) kapitalnego remontu ulic: Grodzkiej, Zwierzynieckiej i Placu Inwalidów;
e) konserwacji ulic w dzielnicach robotniczych, jak: Borek Fałęcki, Łagiewniki, Wola Duchacka, Wola Justowska, Tonie, Grzegórzki, Płaszów, dalej ulice Rajska i Miodowa;
f) budowy kanalizacji na woli Justowskiej.

Obowiązek podatkowy ciąży na podatnikach podatku od lokali, które znajdują się na terenie miasta.

Podatek wynosi rocznie 100% kwoty podatku od lokali, należnego w roku podatkowym 1953.

Podatek płatny jest bez wezwania organu finansowego w trybie i terminach płatności ustalonych dla podatku od lokali i równocześnie z tym podatkiem.

Przepisy w sprawach wymiaru, poboru i egzekucji zobowiązań podatkowych mają zastosowanie do wymiaru, poboru i egzekucji podatku wprowadzonego niniejszą uchwałą.

Za Prezydium R. N.: **Dr Jan Garlicki,** Z-ca Przew. Prezydium

CZĘŚĆ II.

PUBLIKACJE:

20

OGŁOSZENIE

Wydziału Geodezyjnego

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z 5 lutego 1953 r.

o likwidacji biur mierniczych przysięgłych na terenie województwa krakowskiego.

W wykonaniu art. 25 Dekretu z dnia 24 kwietnia 1952 r. Dz. URP. Nr 24 poz. 162 oraz zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii z dnia 12 grudnia 1952 r. Nr V—1—5/6/52 Wydział Geodezyjny Prezydium Wojewódz-

kiej Rady Narodowej zawiadamia, że biura mierniczych przysięgłych Ob. Ob. Dudy Stanisława oraz inż Latały Andrzeja w Miechowie; Ob. Ob. mgr. inż. Kwiecińskiego Juliana oraz mgr. inż. Zdybalskiego Fryderyka w Krakowie; Ob. inż. Tyszewskiego Sofrona w Krzeszowicach; Ob. inż. Rośka Władysława w Wiśniczu Nowym; Ob. inż. Przybyłowicza Przemysława w Bochni; Ob. inż. Signii Hipolita w Czchowie oraz Ob. inż. Szczudły Kazimierza w Myślenicach — zostały zlikwidowane.

Agendy likwidacyjne wyżej wymienionych biur mierniczych przysięgłych przekazano zainteresowanym Powiatowym Referatom Geodezyjnym.

Zdeponowane przez Wydział Geodezyjny pieczęcie okrągłe z godłem Państwa przekazano Centralnemu Urzędowi Geodezji i Kartografii w Warszawie.

Za Kier. Wydz. Geod.: **Mgr inż. Antoni Hollender,** Kier. Oddz.

Prenumerata roczna wynosi 18 zł. — Półroczna 10 zł. —

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty, ogłoszeń oraz z zakupna poszczególnych egzemplarzy uiszczać należy do Narodowego Banku Polskiego Oddział IV Kraków na konto Nr 881/420/163/1 Dział 8 Rozdział 13b dochody budżetu terenowego. — Reklamacje z powodu nie otrzymania poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego Wojew. Rady Nar. należy wnosić niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. — Dziennik Urzędowy Woj. Rady Nar. wydawany jest 2 razy każdego miesiąca. — Drobne ogłoszenia o utracie dokumentów ryczałt 10.50 zł od jednego dokumentu oraz po 1,50 zł od każdego dalszego dokumentu.

ODBIORCA: **Opłata pocztowa uiszczona gotówką**

Adres Redakcji i Administracji: „Dziennik Urzędowy W. R. N.", Kraków, ulica Basztowa L. 22.

Drukarnia Związkowa w Krakowie, ul. Mikołajska 13
Nr zam. 1424 - 13. 3. 1953 - M-4-10032 - 1.500 - Obj. 6 str. - 61×86 cm druk. V kl., 60 gr. — Druk ukończono 28. 3. 1953

Cena egzempl. 90 gr.